

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HET SPOKENCIRCUS

Komedie in vier bedrijven

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2005

Nr.2871

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET SPOKENCIRCUS* op te voeren moet de naam van auteur *JULIA ENGELN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/009
ISBN 978-90-385-09112

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 3 heren)

TANTE CATO : rijke weduwe van in de zeventig. Ze leeft van haar fortuin.

BIDDY : haar huishoudster, vrolijke vijftiger.

ALBERT : ingenieur, bazig type

PAULA : zijn vrouw, huisvrouw en nicht van tante Cato. Ze is erg geïnteresseerd in het occulte.

NICOLE : schoonheidsspecialiste, harde zakenvrouw, nicht van tante Cato.

HUGO : haar man, kapper, simpel van geest maar het hart op de juiste plaats.

KLAARTJE : dochter van Albert en Paula , bejaardenhelpster en verliefd op Pieter.

PIETER : zoon van Nicole en Hugo, doctoreert in de culturele antropologie en verliefd op Klaartje.

DECOR

Een grote woonkamer met twee deuren, één naar de keuken, één naar een gang, een grote kast met dubbele deuren, zonder glas, een sofa en een tafel met stoelen, een secretaire met de foto van Bernard. Rekwisieten die naar Afrika verwijzen.

KORTE INHOUD

Tante Cato heeft in haar jonge jaren samen met haar echtgenoot Bernard een heus fortuin in Afrika vergaard. Dit dankzij een heldendaad van Bernard waarbij hij het leven van het stamhoofd redde. Spijtig genoeg is Bernard later aan de gele koorts gestorven. Haar twee nichtjes en hun mannen azen al jaren op het fortuin van tante. Maar tante wil maar niet dood. Integendeel, ieder jaar weer herdenkt tante Cato de dood van haar echtgenoot: een feestje met als hoogtepunt een herdenkingsritueel van Bernards heldendaad. Met veel tegenzin doen de nichtjes en hun mannen mee aan dit ‘circus’, want het gaat tenslotte toch om veel geld. Doch deze keer loopt het verkeerd af. Tante valt neer en lijkt dood. Of toch niet? Wie verdient nu haar fortuin? Albert en Paula, of Nicole en Hugo? Of is het Biddy, de trouwe huishoudster die met de hoofdvogel gaat lopen? Als tante, met behulp van de huishoudster en de twee kinderen van de nichtjes, Klaartje en Pieter, gaat spoken, verliezen de koppels stilaan hun grip op de werkelijkheid. Wie zal uiteindelijk haar fortuin erven?

EERSTE BEDRIJF

(Op de tafel staat serviesgoed en bestek voor zes personen. Biddy, de huishoudster komt op met een stapeltje linnen servetten en een kandelaar met kaars. Ze zet de kandelaar op de secretaire en de servetten legt ze op de tafel.)

BIDDY : Voilà. Daar zullen we het vanavond mee moeten doen. Zo dadelijk zal de bende arriveren. Ik ben benieuwd hoe diep ze dit jaar door de knieën zullen gaan, de geldwolven. Waarom wil Cato elk jaar weer opnieuw dit circus? *(Ondertussen begint Biddy de tafel te dekken.)* Het hele jaar komen die lieve familieleden hier niet binnen. Ja, behalve Albert. Maar zijn bezoeken kunnen we missen als de pest. Die komt toch alleen maar langs om te zien of Cato nog leeft. ‘Dag lieve Biddy. *(Ze bootst ‘n handkusje na.)* Hoe is het met mijn favoriete huishoudster vandaag? En hoe is het met tante Cato? Ze loopt toch nog rond.’ Geniepig gluipeerd.

TANTE : *(Van achter de coulissen)* Biddy! Biddy!

BIDDY : Ja!

TANTE : Vergeet niet een kaars bij de foto van Bernard te zetten!

BIDDY : Staat er al.

TANTE : Dan is het goed. Ben zo daar!

BIDDY : *(in zichzelf)* Zou tijd worden, ook. Mij al dat werk alleen laten doen. Bijna vijftig jaar werk ik voor haar en ik heb het altijd graag gedaan, maar dat feest ter nagedachtenis van haar man, dat komt mij al jaren de strot uit. Ach, leefde de kolonel nog maar. Die zou er rap korte metten mee maken. Maar ja, moest hij nog leven, dan was heel dit gedoe niet nodig.

TANTE : *(van achter de coulissen)* Biddy! Biddy!

BIDDY : Ja!

TANTE : De linnen servetten leggen, wil je!

BIDDY : Ze liggen er al.

TANTE : Dan is het goed. Ben zo daar!

BIDDY : *(in zichzelf)* Papier was nochtans goed genoeg geweest. Maar ja, ze is altijd een beetje excentriek geweest, al van in den tijd dat ze nog in de Kongo leefde,

samen met de kolonel. Och God, ik zou het nog vergeten. *(Ze gaat naar de dubbele kast en haalt er een enorm leeuwenvel met kop uit. Ze sleurt de vacht tot voor de tafel en legt hem daar neer. Dan haalt ze verscheidene Afrikaanse maskers en een speer uit de kast. Die legt ze boven op de tafel. Ze klopt haar kleren af.)* Ik geloof dat er de mot in zit. *(Ze geeft de leeuw een klopje op zijn kop)* Hé makker. Hoe voelt dat, zo vrij als een vogeltje na een jaar achter gesloten deuren? *(Ze krauwt hem onder de kin.)* En dan zeggen ze dat de leeuw de gevaarlijkste jager van de Afrikaanse savanne is.

TANTE : *(van achter de coulissen)* Biddy! Biddy!

BIDDY : Ja!

TANTE : Vergeet de rekwisieten niet!

BIDDY : Ze liggen er al!

TANTE : Dan is het goed. Ik ben zo daar!

BIDDY : *(tot de leeuw)* Wanneer hebben we dat nog gehoord? Kan jij die bende eens niet aanpakken? In duizend stukjes verscheuren of ze tussen de soep en de patatten verslinden? Of als ze te dichtbij komen, ze in hun gat bijten? ... Ja, dacht ik wel. Gij ligt hier ook serieus onder de sloef. *(Ze stapt bewust op het vel naar de tafel toe, waar ze verder gaat met de tafel te dekken.)* De koning der dieren! Een slap konijnenvel ja. Ze had er beter een pelsmantel van laten maken, dan had ze er nog iets aan gehad. Maar neen, ieder jaar na het feestje hopsa terug de kast in.

TANTE : *(van achter de coulissen)* Biddy! Biddy!

BIDDY : *(met de rug naar de deur, beetje nijdig)* Ja!

TANTE : *(verschijnt in de deuropening.)* Roep niet zo. *(Biddy schrikt.)* Ik ben nog niet doof! Heb ik je al verteld dat Klaartje ook langskomt?

BIDDY : Klaartje komt. Vandaag?

TANTE : Ja.

BIDDY : Fijn.

TANTE : Dus je moet een extra bord zetten.

BIDDY : *(nors)* Had je dat niet wat vroeger kunnen zeggen, nu kan ik een keer extra lopen. *(Ze huppelt kwiek rond de tafel, blijft bij de leeuw staan, bukt zich naar de kop toe.)* Ons Klaartje komt ook. Maar die mag je niet opeten. Neen. *(Ze*

*krauw*t hem weer onder zijn kop.) Koetjekoetie... hè, mijne Simba. (*af, tante kijkt haar verbaasd na.*)

TANTE : Het wordt tijd dat ik die eens op vakantie stuur. (*Ze gaat naar de foto van haar man: een jonge kolonel.*) Zo, Bernard, het is weer zover. Alweer een jaar voorbij. (*Ze zucht en kijkt even naar de foto.*) Een mens zou er de tel van kwijt geraken. Vijfentwintig jaar was ik en jij was er dertig. Ik weet het nog als gisteren. Op je dertigste verjaardag bood Papa Moeturu je een tweede vrouw aan. Speciaal voor jou gekocht, zei hij. Één vrouw voor een man vond hij wat weinig, dat hoorde niet. Zijn oudste zoon was maar al te blij met je weigering, want ze was oorspronkelijk voor hem geweest. Ach Papa Moeturu, hij heeft het niet gehaald, en jij ook niet. De gele koorts, een vuile, smerige ziekte is het. De ene mens heeft enkel wat hoofdpijn en de andere sterft. De mens wikt, maar God beschikt. Zo zit dat.

BIDDY : (*terug op met een kleurrijke sjaal rond haar hals, en met bord, glas en bestek*)
Hoe zou het met haar zijn?

TANTE : Wie?

BIDDY : (*Ze begint de tafel verder te dekken.*) Klaartje natuurlijk, de schat. Zie, ik heb haar sjaaltje omgedaan.

TANTE : Dat zullen we straks horen, zeker. (*Ze kijkt weer naar de foto.*)

BIDDY : Moet het dit jaar echt weer, Cato?

TANTE : (*schrikt op*) Ja, het moet echt weer, net zoals vorig jaar, en het jaar daarvoor, en het jaar dáárvoor, en...

BIDDY : Al goed, al goed. Ik zwijg al.

TANTE : Nee, je hoeft niet te zwijgen. Zeg maar wat je te zeggen hebt.

BIDDY : Het heeft geen zin te zeggen wat ik wil zeggen, want ik heb er toch niets in te zeggen.

TANTE : Bidy, begin niet. Jij hebt hier even veel te zeggen als ik.

BIDDY : O ja?

TANTE : Ja.

BIDDY : Bon. Dan zeg ik je, dat deze circusvoorstelling maar eens geschrapt moest worden.

TANTE : Zeg, als je niets anders te zeggen hebt, zwijg dan.

BIDDY : Voila. (*even stilte, ieder houdt zich stug met iets bezig.*) En toch vind ik dat het niet meer kan. Simba zijn vel is zo versleten, zijn kopke ligt er bijna af. Het wordt tijd ermee op te houden.

TANTE : Zie, eigenlijk weet ik niet waarom ik je nog in dienst houd. Je vergeet steeds je plaats.

BIDDY : Kom nu, Cato. Het is nu al veertig jaar geleden.

TANTE : Tweeënveertig. En ik herinner het mij nog als gisteren. De angst in het dorp, de moed van de krijgers en het gebrul van de leeuw als hij langs de doornige omheining sloop op zoek naar een gemakkelijke prooi. Jij kan je dat gewoon niet voorstellen, maar wij waren als loslopend wild. En Bernard, o Bidddy, hij was zo jong en mooi als een god. Zijn bebloed lichaam werd overgedragen van hand naar hand. Zo droegen ze hem naar binnen, hoog in de lucht, fakkels langs allerlei kanten, gejuich en zang. Ik dacht eerst dat hij dood was, maar toen zetten ze hem vlak voor mijn neus neer en hij keek mij aan, de speer in de hand en met zo'n grijns op zijn gezicht. Het bloed op zijn lichaam was van hem daar. (*Ze wijst naar het vel.*)

BIDDY : (*Ze pakt de speer op.*) Ja, die is er niet goed van afgekomen.

TANTE : Neen Bidddy, het feest gaat door. Al wat ik nu bezit, heb ik te danken aan Bernard. (*Ze neemt speer over.*) Na het doden van de leeuw heeft het dorp hem jarenlang aanbeden als een god, een blanke god die met de speer in de hand de dood tegemoet trad en zo het leven redde van het stamhoofd. Ze gaven hem alles wat hij wou, ivoor, pels, goud... (*Ze steekt speer in de leeuw.*) tot die smerige ziekte hem klein kreeg. (*Bidddy staart naar het vel. Tante ziet haar kijken.*) Wat?

BIDDY : Hij is al dood hoor.

TANTE : (*Ze duwt de speer in Bidddy's handen.*) Ik weet echt niet waarom ik je nog in dienst houd. (*af langs keukendeur*)

BIDDY : (*roept haar na*) Je vindt niemand anders die zo zot is hier te komen werken. (*tot de leeuw*) Wat zeg jij?

(*de bel gaat*)

Ze zijn er al. Te vroeg, zoals elk jaar. *(Ze zet de speer tegen de tafel en aflangs gangdeur.)*

(de bel gaat opnieuw)

ALBERT : *(achter de coulissen)* Dag lieve Bidy. En hoe is het met mijn favoriete huishoudster vandaag?

BIDDY : *(op)* Heel goed, dank u. Treed binnen in de arena.

ALBERT : *(op samen met Paula. Albert draagt een maatpak. Hij ziet de leeuw liggen.)*
Ze verwacht toch niet dat wij...

BIDDY : Zij verwacht het wel.

PAULA : *(Ze is uitbundig gekleed in lange kleren, draagt een grote handtas, die met allerlei rommel is gevuld.)* Gezellig! Zoals elk jaar trouwens. *(bezorgd)* Met hoeveel zijn we? Toch niet met dertien?

ALBERT : Paula!

PAULA : Ja, dertien aan tafel brengt ongeluk. Denk maar aan het laatste avondmaal, Jezus was de dertiende en je weet wat er met hem is gebeurd. En de dertiende kaart van de tarot is pietje de dood. Ik heb een goede vriendin die ik altijd mag opbellen om de veertiende plaats in te nemen. *(Ze zoekt in haar tas naar de telefoon.)* Zal ik ze maar verwittigen?

BIDDY : We zijn met zeven.

PAULA : Zeven! *(Ze stopt met zoeken.)* Dat is een geluksgetal. Zeven is perfect. De zevende kaart van de tarot is de zegewagen, de overwinning.

ALBERT : Waar komt die zevende vandaan? Bidy, heb je eindelijk een lief?

PAULA : Alles wat hier op aarde een eenheid is, valt in zeven componenten uiteen. Het stelt de derde dimensie voor.

BIDDY : *(tot Albert, Paula raast door, overlappende tekst)* Nog altijd bezig met *(Ze wijst naar boven)* ... hierboven?

PAULA : Een kubus met zijn zes vlakken, vier in het rond, eentje boven en eentje onder en de inhoud, samen zeven. Zeven dagen in de week, zes om te scheppen en de zevende om uit te rusten.

ALBERT : Zot wordt een mens ervan; na het pendelen en de wichelroede zijn nu de tarotkaarten in trek. Iedere dag voorspelt ze me de toekomst. Ik moest al vier keer dood zijn geweest. Gelukkig maar dat ons Bidy altijd met haar twee voetjes op de grond blijft. Een gezegende nuchterheid.

BIDDY : Hou maar op met flemen. Dat helpt bij mij toch niet.

ALBERT : Ik zeg alleen maar wat ik zie.

BIDDY : Ja, ja.

ALBERT : Ik zweer het, je bent het beste wat ons tanteke overkomen is; nuchter, kordaat, energiek en niet onder de plak te krijgen.

BIDDY : Straks ga ik je nog aardig vinden ook.

ALBERT : Dat zou dan ook hoog tijd worden.

(de bel gaat)

BIDDY : Nu moet ik ons prettig onderonsje even onderbreken. Ze bellen. *(af langs gangdeur)*

PAULA : *(Ondertussen)* De regenboog heeft zeven kleuren, zeven halswervels, de zeven heuvels van Rome, de zeven niveaus van de menselijke ziel: het stoffelijk-lichamelijke, het vegetatieve, het dierlijke, het mentale, het oorzakelijke, het goddelijk-spirituele en het goddelijk-scheppende. De zeven vette en de zeven magere jaren, ...

ALBERT : Paula! Ik moet die zever allemaal niet weten.

PAULA : Dat is geen zever. Deze theorieën zijn psychologisch en geschiedkundig ondersteund. De tarot is zo oud, prehistorisch oud.

ALBERT : Ja, ja. Het is al goed. Probeer liever uit te vissen voor wie dat zevende bord is.

PAULA : Bidy.

ALBERT : Met alleen Bidy erbij zouden we met zijn zessen zijn. Daar gaat er mij ene onder mijn duiven schieten, ik voel het aan mijn water.

PAULA : Wat zou het, Albert. Je ziet spoken.

ALBERT : Nee, ik zie geen spoken. Dat is trouwens jouw specialiteit, spoken zien.

PAULA : Wij spreken niet over spoken, maar over entiteiten.

ALBERT : Om het even. We zijn altijd met ons zessen geweest, wij tweeën, die niet van je en haar man, je tante zelf en Bidy, en nu ineens zijn het er zeven. Leg me dat maar eens uit.

PAULA : Misschien heeft tante een minnaar.

ALBERT : Op haar leeftijd! Ze is over de zeventig. Je bent niet goed wijs.

(Nicole, in mantelpakje, en Hugo, in slobbertrui, komen binnen)

NICOLE : Goedenavond.

ALBERT : Daar zeg, ons showbizpaar, Nicole en Hugo.

NICOLE : Wat doen we weer koninklijk, Albert en Paula.

ALBERT : Helemaal niet. *(Handjes geven)* Hugo. Zo.

(Stilte. Nicole zet kordaat koers naar de andere kant van de kamer, Hugo volgt. Hij struikelt over de leeuwenkop.)

Zo.

NICOLE : *(tot Hugo, terzijde)* Bezie dat haar. Van welke poedel zou ze dat kapsel gepikt hebben?

ALBERT : *(tot Paula)* Zouden zij iets afweten van een zevende gast?

NICOLE : *(tot Hugo)* En hij nog altijd met zijn Jommekeskop.

ALBERT : *(tot Paula)* Stelletje onderkruipers.

NICOLE : *(tot Hugo)* Koppel vogelverschrikkers.

ALBERT : *(tot Nicole en Hugo)* Zo, hier zijn we dan.

HUGO : Zijn we dan.

ALBERT : Alweer.

HUGO : Weeral.

NICOLE : Wat gaat een jaar toch rap voorbij.

HUGO : Rap hè.

NICOLE : *(Ze wijst naar leeuw.)* Zo te zien mogen wij dit jaar weer ons best doen. Wie was vorig jaar ook alweer de leeuw?

ALBERT : Ik.

NICOLE : Neen, Hugo.

HUGO : Ja.

ALBERT : Neen. Ik.

NICOLE : Hugo speelde de leeuw. Hij heeft er toen nog een blauw oog aan over gehouden omdat jij hem de speer in zijn gezicht smeedte.

HUGO : Recht in mijn gezicht.

ALBERT : Hij had een blauw oog omdat hij met zijn zatte kop tegen de tafelpoot was gekropen.

HUGO : Serieus? Daar herinner ik mij niets meer van.

NICOLE : Dat verbaast me niets. Waar is ze trouwens?

ALBERT : Wie?

NICOLE : Tante Cato natuurlijk. Dat we eindelijk deze komedie achter de rug hebben, zodat we verder kunnen met ons normaal leven.

PAULA : De herdenking van ooms heldendaad is geen komedie, maar een eerbare traditie, een magisch ritueel.

HUGO : *(knikt)* Een mager ritueel.

NICOLE : Dat ze doet gelijk andere mensen, die bestellen een jaarmis bij de pastoor.

HUGO : *(knikt)* Een verjaardagsmis.

PAULA : Ons familiefortuin is er uit voortgekomen.

ALBERT : Juist ja. Laten we dát vooral niet vergeten, nietwaar Nicole?

NICOLE : Wat insinueer jij daar?

ALBERT : Niets, niets. Ik wil alleen maar zeggen dat je een fortuin bestaande uit onroerende goederen, ivoor, goud, edelstenen en een massa prachtige aandelen moeilijk kan negeren.

HUGO : *(knikt)* Niet gemakkelijk.

NICOLE : Moet ik je herinneren aan het feit dat na de dood van nonkel Bernard, mijn moeder tante Cato uit een zeer benarde positie heeft gered? Ze was verdorie bijna als achtste vrouw aan het stamhoofd uitgehuwelijkt!

PAULA : En ben jij vergeten dat mijn vader zijn arme zus toen in huis genomen heeft en haar jarenlang gratis en voor niets heeft laten inwonen? Dat wil zeggen tot ze terug in het bezit kwam van haar fortuin uit Afrika.

NICOLE : Waarna ze al gauw aan de deur werd gezet.

PAULA : Dat is niet waar. Ze is zelf vertrokken.

NICOLE : En daarbij, tante Cato heeft mijn moeder op haar sterfbed beloofd altijd aan mij te zullen denken, ook in haar testament. *(Hugo knikt ja)*

ALBERT : Die belofte deed ze ook mijn schoonmoeder.

HUGO : Serieus?

PAULA : Op voorwaarde dat wij ieder jaar de heldendaad van mijn oom herdenken.

ALBERT : Had ik het voor het zeggen, jullie kregen geen rotte euro.

NICOLE : Maar je hebt het niet voor het zeggen, nietwaar mijnheer de ingenieur.

ALBERT : Dat zullen we nog wel zien. Ik ben alleszins van plan vandaag flink mijn best te doen.

NICOLE : Mouwveger.

ALBERT : Intrigante.

NICOLE : Huichelaar.

ALBERT : Draaikont.

NICOLE : O, hoe durf je! *(tot Hugo)* Laat je hem dat over mij zeggen?

HUGO : Wat schatje?

PAULA : Ha, die Hugo. *(Ze gaat naar hem toe en ze streelt hem over zijn buikje.)* Je bent nog niets veranderd. Werk je nog steeds als kapper in het schoonheidssalon van je vrouw?

NICOLE : *(streng)* Zwijgen gij. En het is een beautycentrum.

ALBERT : Hoho, gaan we de Amerikaanse toer op, veel poeha voor een hoop lucht.

NICOLE : Je zou beter niet zo op je poot spelen, Albert, en je vrouw naar mij toesturen. Zij kan zo te zien een massa lucht goed gebruiken. Of is dat ding boven haar hoofd een ooievaarsnest?

ALBERT : Hoe durf je!

PAULA : Wind je maar niet op, Albert. Nicole begrijpt niet dat ik al verder geëvolueerd ben, dat ik op een hoger bewustzijnsniveau sta dan de doorsnee man of vrouw.

NICOLE : Hoor daar.

(Tante staat in deuropening met dienblad en zeven glazen en fles.)

PAULA : Ja, reeds in mijn vorig leven heb ik afscheid genomen van de uiterlijke schijn van deze wereld. Innerlijke groei zit niet in potjes en crèmes, Nicole.

NICOLE : Je had beter wat meer aandacht geschonken aan je uiterlijke groei, dan groeide er niet zo'n borstel onder je neus.

TANTE : *(op)* Zo te horen zit de sfeer er al serieus in.

NICOLE : *(Iedereen schrikt op.)* Wat wil je tante? Een mens kan alleen maar vrolijk worden bij zo'n prettig weerzien. *(Ze loopt naar haar toe, Hugo volgt en struikelt over de leeuwenkop.)* Kom, geef dat maar aan mij, dat is toch veel te zwaar voor je. Hoe is het met je? *(kusje in de lucht)*

TANTE : Ik mag niet klagen. Hugo.

HUGO : Tante Cato. *(Hij schudt enthousiast haar hand.)* Wat fijn je weer eens te zien.

TANTE : *(Ze controleert haar hand.)* Je enthousiasme is nog altijd even groot, merk ik. Dag lieve Paula. *(kusje, droog tot Albert)* Albert. Tijd voor een aperitief. Albert, zou jij die fles willen openen?

ALBERT : Moet Bidy dat niet doen?

TANTE : Die is aan de soep begonnen.

(Albert doet fles open en schenkt de glazen vol.)

ALBERT : Hoe is het met de zaak, Nicole?

NICOLE : Loopt als een trein. Deze week heb ik alweer een personeelslid moeten bij aannemen.

TANTE : Proficiat.

HUGO : Ja, maar vorige week heeft ze mij buiten gegooid.

TANTE : Nicole, het is niet waar. Je hebt je eigen man zijn opzeg gegeven?

ALBERT : Nicole is een harde, nietwaar tante?

HUGO : Keihard.

NICOLE : Hij had het haar van de burgemeestersvrouw volledig geruïneerd. Ze kwam voor een blondering en ze ging als een wortel naar huis. Ik had geen andere keuze dan hem aan de deur zetten. Ze dreigde ermee de vrouwen van het hele schepencollege in te lichten. Voorlopig moet hij zich maar bezig houden met de opvoeding van onze zoon.

PAULA : Pieter is toch de deur uit?

NICOLE : Hij zit op kot. Dat is niet hetzelfde.

TANTE : Voor wat studeert hij ook al weer?

NICOLE : Hij doctoreert binnenkort in de culturele antropologie.

TANTE : Klinkt ingewikkeld. En kan hij daar later zijn boterham mee verdienen?

NICOLE : Natuurlijk. Neen, mijn zaak loopt als een trein. Je hebt je roeping gemist, Albert. Er valt veel geld te verdienen in de schoonheidssector.

PAULA : Hij mag ook niet klagen.

NICOLE : En hoe is het met ... hoe heet ze ook alweer?

PAULA : Klaartje. Prima. Ze werkt als bejaardenhulp bij het OCMW. En ze doet dat graag. Het is een zonneke in huis.

NICOLE : Ja, een mens moet geluk hebben met zijn kinderen.

ALBERT : Wat bedoel je daarmee?

NICOLE : Niets. Maar ze kunnen niet allemaal de hersenen hebben om te doctoreren, nietwaar?

TANTE : Er is niets mis met bejaardenhelpster zijn. Het is een nobel beroep. En met al die oude mensen heden ten dage...

NICOLE : *(terzijde tot Hugo)* Zolang ze haar handen maar van onze Pieter afhoudt.

TANTE : Kom, we gaan eens drinken. *(Iedereen neemt een glas.)* Op Bernard.

IEDEREEN : Op Bernard.

(Hugo drinkt zijn glas volledig leeg en vult het dadelijk opnieuw. Als hij wil drinken neemt Nicole het hem af.)

NICOLE : *(tot Paula)* En waar ben jij je de laatste tijd mee bezig, Paula?

PAULA : Ik heb mij verdiept in de betekenis en de psychologie van de tarot. Iedere dag leg ik de kaarten.

ALBERT : Vooral mijn toekomst moet het ontgelden.

PAULA : Zal ik voor jou ook eens de kaarten leggen, Nicole? *(Ze zoekt in haar tas.)*
Wacht, waar zitten ze nu.

NICOLE : Neen, dank je. Dat hoeft niet.

PAULA : Ik heb ze zo. Verdorie. *(Ze gaat op de knieën zitten en kiept haar tas leeg op de vloer. Buiten de typische spullen die in een damestas zitten, valt er ook een heleboel rommel uit; een deel stenen, een pendel, de tarotkaarten, een klein tuinschepje, boekje, losse papieren en brieven, opgepropte tissues, een slipje, make-up, een pamper, een pakje koekjes, een zonnebril, sleutelbos, snoepgoed, een lepeltje, maandverband, ... Ze rommelt erin. Iedereen kijkt toe.)*

ALBERT : *(Hij pakt pamper.)* Waarom heb jij een pamper in je tas zitten?

PAULA : Die is nog van ons Klaartje geweest. Is hij niet schattig?

ALBERT : Mens, dat is meer dan twintig jaar geleden.

PAULA : Ik weet het. Maar ik krijg het niet over mijn hart hem weg te gooien. Stel je voor, die heeft nog rond haar billetjes gezeten.

ALBERT : Jij sleurt een gebruikte pamper mee in je tas?

PAULA : Ze heeft hem maar heel even omgehad, net lang genoeg voor één plasje.

ALBERT : *(Hij gooit de pamper gauw op de hoop.)* Jakkas.

PAULA : *(Ze neemt het tuinschepje.)* Aha, hier zat je dus. Die was ik al een jaar kwijt.

NICOLE : Maak jij nooit je tas leeg?

PAULA : Jawel.

HUGO : Dat zou je anders niet zeggen.

PAULA : *(Ze neemt de tarotkaarten.)* Hier zijn ze. *(Ze steekt alles er terug in.)*

NICOLE : Ons Paula is toch wel erg excentriek, nietwaar? *(Niemand reageert. Ze kijken toe hoe Paula haar tas volpropt met de rommel.)* Hugo? Ik zeg net dat Paula wel erg excentriek is. *(geen reactie)* Hugo!

HUGO : Ja ja.

PAULA : *(Ze wil de tarotkaarten aan Nicole geven.)* Nicole, wil jij ze eens schudden?

NICOLE : Ik? Nee dank je. Ik geloof niet in die ... onzin.

PAULA : Ja, maar... Hugo.

(Hugo neemt zijn glas wijn.)

NICOLE : *(Ze neemt hem het glas af)* En Hugo ook niet. Nietwaar Hugo?

HUGO : Ja. Èu neen. Neen, dank je. Maar als ik straks misschien even...

NICOLE : Hugo!

PAULA : Albert? Jij misschien?

ALBERT : Lieve schat, je hebt mij vandaag al twee keer de toekomst voorspeld. Ik kom toe voor de volgende dagen. Maar misschien wil ons tanteke weten wat de toekomst voor haar zal brengen?

PAULA : O ja!

TANTE : Later, beloofd. Eerst ons herdenkingsritueel.

ALBERT : Dat werd tijd. We gaan er aan beginnen. Het schijnt dat het mijn beurt is de koning van de jungle te spelen. *(Hij doet zijn jasje uit.)* Nog een laatste instructie, tante Cato?

TANTE : Na zoveel jaren moeten jullie toch met het ritueel vertrouwd zijn. Het is altijd hetzelfde. Mijn nichtjes spelen de bedreigde vrouwen en roepen om hulp, de leeuw valt aan en Hugo steekt hem neer. Maar eerst een kaarsje aansteken. *(Ze gaat naar de kast en steekt de kaars aan bij de foto.)*

ALBERT : *(Hij pakt leeuwenvel op en geeft speer aan Hugo.)* Hier Bernard, pak vast. *(Hugo laat de speer vallen.)* De stoere jager. Vooruit dames, avanti. *(De vrouwen nemen de maskers.)*

TANTE : En zoals elk jaar ben ik het stamhoofd.

(Albert worstelt met zijn vel en Hugo drinkt zijn glas leeg.)

ALBERT : Vooruit Hugo, maak me van kant... Vooruit... Steek dan... Alé, waar wacht je nog op?

HUGO : De vrouwen moeten eerst om hulp roepen.

PAULA : Ons stamhoofd zit nog niet op haar troon.

ALBERT : Geef haar dan een troon. Pak een stoel.

HUGO : Je bent zo gehaast, Albert. Moet je vandaag nog ergens naar toe?

PAULA : Hier is uw troon, tante.

(Paula zet een stoel aan één kant van de kamer. Tante gaat erop zitten, Paula gaat terug bij Nicole staan.)

En nu?

ALBERT : Nu moeten de vrouwen om hulp roepen.

NICOLE : *(met het masker in de hand, en met veel tegenzin)* Hulp, help.

TANTE : Zo niet, Nicole. Met een beetje enthousiasme alstublieft. En je moet het masker opzetten.

PAULA : Dat kan ze niet, want dan veegt ze haar uiterlijke ontwikkeling eraf.

NICOLE : Zie maar dat jouw masker niet verstrengeld geraakt in dat ooievaarsnest op je kop.

ALBERT : Verdomme Nicole, maak voort. Dat vel weegt zeker een ton.

HUGO : Nee, dat is overdreven Albert. Ik kan het weten, want ik was vorig jaar de leeuw.

BIDDY : *(op met dienblad en hapjes)* Is het zover? Ik ben hier met de hapjes. *(Ze zet het dienblad op tafel.)*

HUGO : Hapjes. *(Hij stopt er meteen twee in zijn mond.)*

ALBERT : *(gooit vel af)* Nu gaan we het krijgen. We zijn er nog niet vanaf.

BIDDY : Wie wil nog wat schuimwijn?

(Hugo schiet naar voren met zijn glas, de mond vol)

NICOLE : Hugo, jij niet.

BIDDY : *(Ze schenkt zijn glas toch vol.)* Ach wat, het is maar één keer per jaar feest, niet Hugo? Albert?

ALBERT : Alé ja, doe nog maar eens vol.

PAULA : Voor mij niet, Biddy. Ik moet straks de toekomst van tante voorspellen. Ik zou er niet naast willen slaan.

NICOLE : Alé gij.

PAULA : Maar een hapje lust ik altijd.

(Paula neemt het dienblad. Hugo neemt ook weer. Dan gaat Paula met het dienblad naar Nicol; Hugo volgt haar en pakt nog een hapje, daarna struikelt hij over de leeuwenkop en het hapje schiet weg.)

Hier Nicole, tast toe.'t Is gratis vandaag.